

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9So/202/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014200995
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Judita Kokolevská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1014200995.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judity Kokolevskej a členov senátu JUDr. Viery Nevedelovej a Mgr. Viliama Pohančenika, v právnej veci navrhovateľa: A. V. N., bytom L. XXX, zastúpeného JUDr. Danielom Kostolanským, advokátom so sídlom Štúrova 4, Piešťany proti odporkyňi: Sociálnej poisťovni, ústrediu, Ul. 29. augusta č. 8, Bratislava, o výšku starobného dôchodku, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27.4.2016, č. k. 5Sd/114/2014-41, jednomyseľne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 27.4.2016, č. k. 5Sd/114/2014-41 mení tak, že rozhodnutie odporkyne XXX XXX XXXX X zo dňa 30. 4. 2014, ktorým odporkyňa navrhovateľovi od 1.1.2012 priznala starobný dôchodok v sume 615,90 eur mesačne, zvýšený od 1. 1. 2013 na sumu 627,10 eur mesačne a rozhodnutie číslo XXX XXX XXXX X zo dňa 30. 4. 2014, ktorým bol navrhovateľovi od 1. 4. 2013 zvýšený starobný dôchodok na sumu 648,40 eur mesačne zrušuje a vec vracia odporkyňi na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom č.k 5Sd/114/2014 - 41 zo dňa 27.4.2016 potvrdil uvádzané rozhodnutia odporkyne a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že rozhodnutím číslo XXX XXX XXXX X zo dňa 30.4.2014 odporkyňa postupujúc v intenciách rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 10Sd/90/2013 - 73 z 22. 11. 2013, navrhovateľovi od 1. 1. 2012 priznala starobný dôchodok v sume 615,90 € mesačne, zvýšený od 1. 1. 2013 na sumu 627,10 € mesačne, ktorý rozhodnutím číslo XXX XXX XXXX X zo dňa 30.4. 2014 následne od 1. 4. 2013 zvýšila na sumu 648,40 € mesačne za obdobie dôchodkového poistenia získaného počas poberania tohto dôchodku alebo jeho časti. Odporkyňa postupovala podľa čl. 52 ods. 1 písm. a) a ods. 4 nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia v znení nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 988/2009 (ďalej len „čl. 52 nariadenia“) a podľa § 65, § 66 ods. 3, § 293z a § 82 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z.z.“).

Navrhovateľ návrhom zo dňa 16.6.2014, doplneným dňa 12.8.2014 žiadal preskúmať obe rozhodnutia číslo XXX XXX XXXX X zo dňa 30. 4. 2014, tvrdiac, že tieto nerešpektujú rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. 10Sd/90/2013-73 zo dňa 22. 11. 2013 v zmysle ktorého poistenie získané za existencie spoločného štátu na území Českej republiky do 31.12.1992 nemožno považovať na účely čl. 52 nariadenia len za dobu odpracovanú v cudzine. V tejto súvislosti poukázal na vypracovaný znalecký posudok z odboru ekonómie v intenciách rozhodnutia krajského súdu, ktorý žiadal zohľadniť a navrhol napadnuté rozhodnutia zmeniť tak, aby mu bol priznaný starobný dôchodok v súlade so znaleckým posudkom vo výške 1497,60 € a aby odporkyňa bola zviazaná vyplatiť mu zročnú časť doposiaľ nevyplatennej časti dôchodku vo výške rozdielu medzi starobným dôchodkom 1497,60 € a vyplácaným starobným dôchodkom. Svoje stanovisko doplnil dňa 7.4.2015 tým, že nie je možné, aby akákoľvek právna skutočnosť odvodená v zákone a ani v medzinárodnej zmluve, ktorá upravuje jeho základné a osobnostné práva bola posudzovaná podľa právneho poriadku inej krajiny. Poukazoval na to, že uvedené posudzovanie, že sa doby zabezpečenia považujú za doby zabezpečenia podľa právnych predpisov Českej republiky majú za následok, že jeho starobný dôchodok je od jeho priznania nižší približne o 500,00 € mesačne. Právny zástupca navrhovateľa na pojednávaní dňa 27.4.2016 ešte uviedol že navrhovateľovi bol od 1.1.2016 v súlade s novelou zákona o sociálnom poistení priznaný kompenzačný príspevok vo výške približne 580 € mesačne a teda tvrdenia odporkyne o dvojtom zhodnutí ním uplatneného nároku v tomto konaní v oboch systémoch dôchodkového zabezpečenia sú irelevantné. Upravil petit návrhu v prvej vete tak, že žiada priznať starobný dôchodok v navrhovanej výške 1497,60 € do 31.12.2015.

Odporkyňa vo svojich písomných vyjadreniach (11.8.2014, 17.10.2014 a 2.12.2014) zotrvala na svojom stanovisku, že napadnutými rozhodnutiami realizovala rozsudok krajského súdu č. 10Sd/90/2013 - 73 z 22. 11. 2013 a nárok navrhovateľa na starobný dôchodok a jeho zvýšenie posúdila v súlade s právnym názorom krajského súdu, podľa ktorého poistenie získané počas existencie spoločného štátu na území Českej republiky do 31.12.1992 nemožno považovať na účely čl. 52 nariadenia len za dobu odpracovanú v cudzine a z uvedeného dôvodu navrhovateľovi ako bývalému občanovi Českej a Slovenskej Federatívnej republiky (ďalej ČSFR), teraz občanovi Slovenskej republiky nemôže byť na ujmu okolnosť, že došlo k rozdeleniu ČSFR, ktorej právnym nástupcom je aj Slovenská republika a s občanmi, ktorí získali dôchodkové poistenie do 31. 12. 1992 na území Českej republiky, nie je možné zaobchádzať inak ako s občanmi, ktorých zamestnávateľia mali počas existencie spoločného štátu do 31. 12.1992 sídlo na území Slovenskej republiky. Poukázala na to, že zo žiadosti navrhovateľa o starobný dôchodok a z evidenčných listov dôchodkového zabezpečenia vyplýva, že navrhovateľ bol ku dňu rozdelenia ČSFR zamestnaný u zamestnávateľa Škoda Auto, Mladá Boleslav so sídlom na území Českej republiky a Česká správa sociálneho zabezpečenia potvrdila, že navrhovateľ získal dobu zabezpečenia podľa právnych predpisov Českej republiky od 1.9.1959 do 9.9.1969, od 1.10.1969 do 31.8.1992 a od 15.9.1992 do 1.8.1993. Poukázala na to, že s prihliadnutím na čl. 20 ods. 1 Zmluvy a skutočnosť, že k 31.12. 1992 bolo sídlo zamestnávateľa na území Českej republiky, všetky doby zabezpečenia, ktoré navrhovateľ získal pred 1.1.1993, vrátane dôb zamestnania na území Slovenskej republiky sa považujú za doby zabezpečenia Českej republiky a dôchodok za ne je oprávnená priznať a vyplácať Česká správa sociálneho zabezpečenia, ktorá dôchodok priznala rozhodnutím č. XXX XXX XXX z 25. 7. 2013 v znení rozhodnutia č. XXX XXX XXX/XXX-EKO z 9. 9. 2013. Zdôraznila, že ak by bol navrhovateľovi priznaný starobný dôchodok aj za doby zabezpečenia získané pred 1. 1.1993, ktoré sa považujú za doby zabezpečenia Českej republiky, došlo by k dvojnásobnému zhodnutiu týchto dôb, čo je v rozpore so základnými zásadami koordinačných nariadení Európskej únie, ktoré určujú pravidlá na určenie dôchodkovej dávky tak, aby nedošlo k zhodnutiu jednej doby poistenia dvakrát a zhodnotenie dôb získaných pred 1. 1. 1993 by spôsobilo diskrimináciu tých poberateľov dôchodkov, ktorí získali doby zabezpečenia pred 1. 1. 1993 výlučne u zamestnávateľov so sídlom na území Slovenskej republiky. Zdôraznila, že Sociálna poisťovňa ako verejnoprávna inštitúcia je povinná dodržiavať právne predpisy Slovenskej republiky, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná ako aj právne predpisy Európskej únie a po vstupe Slovenskej republiky do Európskej únie aj začala v oblasti sociálneho zabezpečenia aplikovať koordinačné nariadenia Európskej únie, ktoré sú pre Slovenskú republiku v súlade s čl. 7 Ústavy Slovenskej republiky záväzné a majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Uviedla ďalej, že

rozdelenie spoločného štátu ČSFR a vznik dvoch samostatných nástupníckych štátov je osobitnou historickou okolnosťou s obmedzeným časovým účinkom na právne vzťahy, ktoré vznikli počas trvania spoločného štátu a táto historická okolnosť odôvodňuje uplatnenie článku 20 Zmluvy, čo je v súlade s čl. 8 ods. 1 a prílohou II (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 a nie je potrebné skúmať alternatívu výhodnosti uplatňovania čl. 20. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č 7So/38/2009 z 26.11. 2009 a 9 So/93/2010 z 8.7. 2011. Poukázala tiež na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej právo na užívanie práv zaručených Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd bez diskriminácie zaručené v čl. 14 je porušené len vtedy, ak štáty bez objektívneho a rozumného ospravedlnenia zaobchádzajú odlišne s osobami, v analogických situáciách alebo nezaobchádzajú odlišne s osobami, ktorých situácie sa citelne líšia a zdôraznila, že pri určení sumy starobného dôchodku navrhovateľa sa s navrhovateľom nezaobchádzalo odlišne ako s inými dôchodcami, ktorí sa ocitli v podobnej situácii, a preto navrhovateľ nebol diskriminovaný. Napadnuté rozhodnutia žiadala ako vecne správne potvrdiť.

Krajský súd vzhľadom na vznesené námietky navrhovateľa v napadnutom rozsudku konštatoval, že odporkyňa správne aplikovala ustanovenia článku 20 ods. 1 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení navrhovateľovi a článok 16 ods. 1 Správnej dohody o vykonávaní Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení, nakoľko navrhovateľ mal k 31.12.1992 zamestnávateľa na území Českej republiky, a preto nositeľom poistenia u neho bola jednoznačne Česká správa sociálneho poistenia Praha v Českej republike a nie odporkyňa.

Krajský súd ďalej konštatoval, že „v danom prípade sa jedná o nesorové konanie, ktorého predmetom je iba preskúmanie neprávoplatných rozhodnutí odporkyne a v prípade posúdenia otázok týkajúcich priznania dávky ako aj jej výšky, resp. ďalších okolností majúcich vplyv na rozhodnutie o dávke ide o právnu otázku, ktorú súd posudzuje v rámci preskúmavacieho súdneho konania sám. Vzhľadom na skutočnosť, že vo veci dôchodkového poistenia sa jedná jednoznačne o nesorové konanie a vo veci dôchodkového poistenia sa súd môže zaoberať len posúdením zákonnosti tých rozhodnutí odporkyne, ktoré boli v zákonnej lehote napadnuté opravným prostriedkom, súd požiadavku navrhovateľa, aby mu súd priznal starobný dôchodok v navrhovanej výške 1497,60 € do 31.12.2015 a zaviazal odporkyňu vyplatiť zročnú časť doposiaľ nevyplatenej časti dôchodku vo výške rozdielu medzi starobným dôchodkom 1497,60 € a vyplácaným starobným dôchodkom neprihliadol, nakoľko takáto požiadavka nemôže byť predmetom preskúmania súdom a nemá ani oporu v platných právnych predpisoch (Občiansky súdny poriadok a zákon č. 461/2003 Z.z.) a súd v tomto konaní ani nemôže určiť odporkyňu povinnosti tak ako sa to navrhovateľ domáha". Podľa krajského súdu navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal, že by voči ostatným žiadateľom o dávku sa postupovalo iným spôsobom ako v jeho prípade, a preto na námietku navrhovateľa, že je diskriminovaný neprihliadol. Súd ďalej konštatoval, že umožnenie vzniku nároku na vyrovnávací príplatok poistencovi, ktorému bol priznaný starobný dôchodok bolo riešené až zákonom č. 140/2015 Z.z. , ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 461/2003 Z.z. účinný od 1.1.2016, a uviedol, že v § 69b až 69d cit. zákona sú upravené podmienky nároku na vyrovnávací príspevok, jeho výška a trvanie nároku na vyrovnávací príspevok. Navrhovateľovi až od 1.1.2016 pri splnení podmienok uvedených v ustanovení § 69b ods. 1 môže vzniknúť nárok na vyrovnávací príspevok. Vzhľadom na skutočnosť, že zákonodarca až od 1.1.2016 pripustil možnosť vzniku nároku na vyrovnávací príspevok, pričom predtým zákon č. 461/2003 Z.z a ani iný právny predpis takúto možnosť neumožňoval, súd sa nestotožnil s námietkou právneho zástupcu navrhovateľa, ktorý uviedol, že navrhovateľovi bol až od 1.1.2016 priznaný kompenzačný príspevok a teda sú irelevantné tvrdenia odporkyne že by došlo k dvojitému zhodnoteniu dôb v oboch systémoch dôchodkového zabezpečenia t.j. v Českej republike a Slovenskej republike a v Slovenskej republike. Podľa krajského súdu postup, ktorého sa navrhovateľ domáha, t.j. aby mu boli zhodnotené aj doby poistenia, ktoré získal na území Českej republiky do 31.12.1992 nemá oporu platných predpisoch Európskej únie ani v stále platnom čl. 20 ods. 1 Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení a čl. 16 ods. 1 Správnej dohody o vykonávaní Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení, ktorými je Slovenská republika viazaná a ktoré majú prednosť pred vnútroštátnymi právnymi predpismi. Vzhľadom na vyššie uvedené

súd napadnuté rozhodnutie odporkyne podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

Vo včas podanom odvolaní sa navrhovateľ domáhal preskúmania napadnutého rozsudku krajského súdu, keďže ho považoval za nepreskúmateľný a v rozpore s platným právnym poriadkom. Poukázal na to, že krajský súd rozhodol identicky s rozhodnutím, ktoré už bolo vyššie spomínaným rozsudkom 10Sd/90/2013-73 dňa 22.11.2013 zrušené. Navrhovateľ zotrval na svojich námietkach predostretých už krajskému súdu (vyššie uvedených) pričom poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 9So/124/2013 zo dňa 25.02.2015, z ktorého právnou úvahou sa stotožnil. Žiadal napadnutý rozsudok zmeniť, rozhodnutie odporkyne zrušiť a vec jej vrátiť na ďalšie konanie.

Odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu zotrvala na svojom stanovisku považujúc napadnutý rozsudok krajského súdu za vecne správny a preto ho žiadala potvrdiť.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“). V zmysle § 492 ods. 1 S.s.p. konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), začaté pred dňom účinnosti tohto zákona (pred 1. júlom 2016), sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods.2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods.2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné.

Spornou medzi účastníkmi konania je otázka nároku navrhovateľa na vyrovnanie rozdielu medzi vypočítaným starobným dôchodkom v súčte so starobným dôchodkom z Českej republiky a výškou starobného dôchodku, ktorý by bol vypočítaný len podľa zákona č. 461/2003 Z.z. ak by všetky doby poistenia boli hodnotené ako doby získané u zamestnávateľa so sídlom na území Slovenskej republiky. Túto požiadavku navrhovateľa odporkyňa nezohľadnila a v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia iba skonštatovala, že suma starobného dôchodku navrhovateľa bola určená podľa ustanovení právnych predpisov a medzinárodných zmlúv platných na území Slovenskej republiky, podľa ktorých je povinná postupovať, pričom v pôsobnosti Sociálnej poisťovne nie je stanoviť zákonné medze primeraného hmotného zabezpečenia podľa čl. 39 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky.

Nebolo sporné, že všetky doby poistenia navrhovateľ získal v mieste výkonu práce, ktoré sa nachádzajú na území Slovenskej republiky. Nebolo sporné ani to, že zamestnávateľ navrhovateľa k 31.12.1992 mal sídlo na území Českej republiky. Okolnosť, že dňom 1. 1. 1993 došlo k rozdeleniu ČSFR, nemôže byť navrhovateľovi ako občanovi bývalej ČSFR a teraz občanovi Slovenskej republiky na ujmu. Slovenská republika je právnym nástupcom ČSFR.

Poistenie, získané do 31.12. 1992 za existencie spoločného štátu na území Českej republiky preto nemožno považovať len za dobu odpracovanú v cudzine na účely čl.46 nariadenia a z toho dôvodu nie je možné s takými občanmi zaobchádzať inak ako s občanmi, ktorých zamestnávateľia mali za existencie spoločného štátu do 31.12.1992 sídlo na území Slovenskej republiky. Taký postup by podľa názoru odvolacieho súdu bol v rozpore s čl. 12 a čl. 39 ods.1 Ústavy SR č. 460/1992 Zb. Na tom nič nemení okolnosť, že zo žiadneho právneho predpisu zatiaľ nevyplýva povinnosť odporkyne priznať a vyplácať takej osobe dorovnanie rozdielu medzi výškou dôchodku, na ktorý by mala nárok v Slovenskej republike ku dňu dovŕšenia dôchodkového veku a výškou dôchodku, na ktorý má k tomuto dňu nárok v Českej republike. (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR č.k. 9So/200/2011 zo dňa 14.11.2011). Z uvedeného právneho názoru odvolací súd vychádza naďalej rovnako ako aj z právneho názoru Najvyššieho súdu SR č.k. 9So/124/2013 zo dňa 25.2.2015 na ktorý správne poukázal aj právny zástupca navrhovateľa. V uvedenom rozsudku najvyšší súd uviedol, že: „Podľa čl.39 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa.

Okolnosť, že spôsob výpočtu teoretickej výšky starobného dôchodku v Slovenskej republike je v zmysle

čl.47 ods.1 písm. g) nariadenia a čl.20 zmluvy o sociálnom zabezpečení odvodený od priemerných príspevkov a dôb, hodnotiteľných iba v Slovenskej republike, nie je z pohľadu čl.39 ods.1 Ústavy SR podstatná. Z článku 39 ods.1 Ústavy SR totiž vyplýva právo občana na primerané hmotné zabezpečenie v starobe. V kontexte s týmto článkom a zákazom diskriminácie, uvedeným v čl.12 Ústavy SR je potrebné si uvedomiť, že Slovenská republika je jedným z dvoch nástupníckych štátov Českej a Slovenskej Federatívnej republiky ako jedného štátu a teda v prípade zamestnania na území ČSFR u zamestnávateľa, ktorý mal sídlo na území ČSFR, nejde o klasické zamestnanie v cudzine (inom členskom štáte Európskej únie). Do 31.12.1992 sa doby zamestnania na území Českej republiky i na území Slovenskej republiky ako členských štátov československej federácie hodnotilo jednotne ako zamestnanie v tom istom štáte (naposledy podľa zákona č.100/1988 Zb.).

Z hľadiska čl.39 ods.1 Ústavy zamestnanie v Českej republike je možné považovať za zamestnanie v cudzine až po 31.12.1992, resp. po 30.04.2004 za zamestnanie v inom členskom štáte únie. Z toho pohľadu je potrebné nazerať aj na starobný dôchodok, priznaný podľa nariadenia a čl.20 zmluvy o sociálnom zabezpečení tak, že v intenciách uplatnených ustanovení nariadenia a zmluvy ide iba o nárok na základnú výšku starobného dôchodku v každom z uvedených dvoch nástupníckych štátov ČSFR. V prípade, že takto určená základná výška dôchodkov ku dňu vzniku nároku na dôchodok v ich súčte po prepočítaní kurzu mien oboch štátov nedosahuje výšku, ktorá by navrhovateľovi patrila, ak by sa pre výšku jeho starobného dôchodku započítali nielen všetky doby dôchodkového poistenia získané tak na území Slovenskej republiky ako aj na území Českej republiky (pred 01.01.1992), ale aj všetky priemerné príspevky od 01.01.1984 do 31.12.1992 (resp. pri použití § 63 ods.7 zákona o sociálnom poistení aj pred 01.01.1984), potom tento dôchodok musí byť priznaný v sume, rovnajúcej sa rozdielu medzi výškou starobného dôchodku, priznaného Českou správou sociálneho zabezpečenia, a takou výškou dôchodku, ktorá by navrhovateľovi patrila, ak by mu všetky doby poistenia a príspevky do 31.12.1992 bolo hodnotené podľa slovenských právnych predpisov. Okolnosť, že zákon o sociálnom poistení ani iný právny predpis taký postup doteraz priamo neupravujú, je z hľadiska nároku navrhovateľa na primerané zabezpečenie v starobe nepodstatná; ak taká úprava chýba, resp. je neúplná, lebo zákonodarca pri tvorbe právneho predpisu opomenul možné dopady výpočtu dôchodkov podľa medzinárodnej zmluvy, resp. pokiaľ nereagoval na také dopady, potom pri posudzovaní dôchodkových nárokov navrhovateľa treba vychádzať priamo z čl.12 a čl.39 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky ako základného zákona Slovenskej republiky. Zákon o sociálnom poistení je všeobecným predpisom v oblasti sociálneho poistenia zamestnancov v Slovenskej republike. Z jeho pôsobnosti sú čiastočne vyňatí iba policajti, profesionálni vojaci, hasiči a záchranári v rozsahu, upravenom zákonom č.328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Dôchodkové poistenie, teda aj starobné poistenie ako poistenie na zabezpečenie príjmu v starobe a pre prípad úmrtia, vykonáva Sociálna poisťovňa (§ 120 ods.1 v spojení s § 2 písm. b/ bod 1. zákona o sociálnom poistení). Iný orgán, ktorý by vykonával všeobecné sociálne poistenie, v Slovenskej republike nie je. Práve z toho dôvodu podľa názoru odvolacieho súdu je Sociálna poisťovňa v zmysle vyššie uvedeného povinná vypočítať starobný dôchodok poistencovi aj podľa zákona č.461/2003 Z.z. samostatne a priznať mu ho v takej výške, aby súčet jeho starobných dôchodkov z Českej republiky a Slovenskej republiky po zohľadnení menového kurzu nebol nižší ako dôchodok poistenca, ktorý počas svojho produktívneho života získal rovnakú dobu poistenia a rovnaké príjmy len u zamestnávateľov, ktorí mali sídlo na území Slovenskej republiky. Taký postup je podľa názoru odvolacieho súdu v súlade s ústavne konformným výkladom právnych predpisov upravujúcich sociálne poistenie v rámci a v súlade s Ústavou SR. V kontexte s vyššie uvedeným odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v čase rozdelenia ČSFR a v čase prijatia Zmluvy o sociálnom zabezpečení platila na území Slovenskej republiky i na území Českej republiky jednotná právna úprava - zákon č.100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov, takže v prípade výpočtu dôchodkov v ich súčte z oboch republík v prvopočiatkoch sanepredpokladalo, že by došlo k mínusovým rozdielom na strane slovenských občanov s bydliskom na území Slovenskej republiky. Výrazná zmena nastala v dôsledku zmien predpisov, upravujúcich sociálne zabezpečenie v Českej republike a sociálne poistenie v Slovenskej republike v neskoršom období."

K uvedenému odvolací súd už len poznamenáva, že pokiaľ odporkyňa poukázala na judikatúru ESLP, že čl. 14 dohovoru je porušený len vtedy, „ak štáty bez objektívneho a rozumného ospravedlnenia

zaobchádzajú odlišne s osobami v analogických situáciách alebo nezaobchádzajú odlišne s osobami, ktorých situácie sa citeľne líšia...", potom práve rozdielne zaobchádzanie vidí odvolací súd v tom, že hoci doby zamestnania dotknuté osoby získali v ČSSR/ČSFR na území Slovenskej republiky, na základe zmluvy s Českou republikou sú im tieto doby hodnotené inak ako ostatným občanom, ktorí „mali to šťastie“, že ich zamestnávateľ mal k 31.12.1992 sídlo na území Slovenskej republiky.

Pokiaľ ide o znalecký posudok predložený navrhovateľom zrejme ako dôkaz svedčiaci v jeho prospech, odvolací súd v zhode s názorom krajského súdu uvádza, že v danom prípade ide o právne otázky, ktoré súd posudzuje v rámci preskúmvacieho súdneho konania sám a preto k uvedenému dôkazu neprihliadol.

Vzhľadom na uvedené dôvody odvolací súd rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods.3 vety prvej OSP zmenil a rozhodnutia odporkyne zrušil a vrátil na ďalšie konanie podľa § 250q ods.2 v spojení s § 250j ods.2 písm. d) OSP.

V ďalšom konaní bude úlohou odporkyne o nároku navrhovateľa na starobný dôchodok a jeho výške znovu rozhodnúť a priznať mu ho v takej výške, aby súčet jeho starobných dôchodkov z Českej republiky a Slovenskej republiky po zohľadnení menového kurzu nebol nižší ako dôchodok poistenca, ktorý počas svojho produktívneho života získal rovnakú dobu poistenia a rovnaké príjmy len u zamestnávateľov, ktorí mali sídlo na území Slovenskej republiky. Odporkyňa je v ďalšom konaní viazaná právnym názorom odvolacieho súdu (§ 250ja ods.4 O.s.p.).

O náhrade trov konania súd nerozhodol, keďže trovy právneho zastúpenia neboli vyčíslené. Toto rozhodnutie senát prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.